

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Z.K.**, v řízení zastoupeného Ing. Bohumilem Křempkem, daňovým poradcem se sídlem Opava, Růžová 14, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Ostravě** se sídlem Ostrava, Na Jízdárně 3, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 30.10.2009, č.j. 12837/08-1101-800630 a č.j. 13119/08-1101-800630, ve věcech daně z příjmů fyzických osob,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 30. října 2009 č.j. 12837/08-1101-800630 a č.j. 13119/08-1101-800630 a rozhodnutí Finančního úřadu v Jeseníku ze dne 8.9.2008 č.j. 49716/08/399920/6166 a č.j. 49690/08/399920/6166 se pro vady řízení **zrušují** a věci se **vracejí** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 15.520,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Ing. Bohumila Křempka, daňového poradce se sídlem Opava, Růžová 14.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobami podanými k soudu v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 30.10.2009 č.j. 12837/08-1101-800630 a č.j. 13119/08-1101-800630, jímž byla zamítnuta žalobcova odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu v Jeseníku (dále jen „správce daně“) ze dne 8.9.2008 č.j. 49716/08/399920/6166 a č.j. 49690/08/399920/6166, kterými správce daně doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2004 a 2005.

Namítá, že:

- 1) s žalobcem nebyla řádně projednána zpráva o daňové kontrole. Zástupce žalobce se totiž nemohl ze zdravotních důvodů dostavit na první dohodnutý termín 26.8.2008 a řádně se omluvil. Následně byly snad učiněny správcem daně pokusy o telefonické zastižení zástupce žalobce; písemně však zástupce žalobce již nebyl k projednání zprávy o daňové kontrole předvolán;
- 2) správní orgány nesprávně vyložily pojem „*myslivost*“, když činnost pod něj podřazenou bez ohledu na její faktickou povahu a priori vyloučily z pojmu „*podnikání*“ ve smyslu § 2 obchodního zákoníku. Nesouhlasí v tomto směru se stanoviskem Ministerstva zemědělství ČR, jímž správní orgány argumentují, nesouhlasí s úvahou žalovaného o výkladu § 25 živnostenského zákona, odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ve věci sp. zn. 5 Afs 8/2005. Má za to, že ekonomická podstata výkonu práva myslivosti, jak ho žalobce činí, má všechny znaky podnikání ve smyslu § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, a to včetně „*samostatnosti*“, kterou nemůže sama o sobě vylučovat zákonná regulace tohoto odvětví. Dále odkazuje na Nález Ústavního soudu ČR ve věci sp. zn. Pl. ÚS 34/03;
- 3) správní orgány jako důkazní prostředek odmítly Stanovisko Ministerstva financí ČR ze dne 18.12.2007 č.j. 15/89 570/2007-152 z důvodu údajné diskriminace vůči neziskovým organizacím. Stanovisko MF ČR je stanoviskem ústředního státního orgánu na úseku daní, proto jeho odmítnutím porušily správní orgány zásadu legitimního očekávání žalobce;
- 4) v řízení nebyl vyslechnut navržený svědek J.V., který měl osvětlit ekonomickou povahu činnosti žalobce při výkonu práva myslivosti.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žalob. K jednotlivým žalobním bodům uvádí:

- 1) odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí;
- 2) odkazuje na ve spise obsažené sdělení Městského úřadu Jeseník – živnostenského odboru a na stanovisko Ministerstva zemědělství ČR ze dne 19.8.2003. Z nich jednoznačně vyplývá, že výkon práva myslivosti není podnikáním ani živností. Vymezení pojmu „*myslivost*“ zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), neobsahuje ustanovení o tom, že by v daném případě šlo o činnost, jejímž účelem je dosažení zisku a ani nelze takový závěr ze zákona o myslivosti dovodit, a to i přesto, že zákon o myslivosti připouští poplatkový odstřel zvěře s doprovodem. Lov zvěře je totiž jen jednou z činností zahrnutých do pojmu „*myslivost*“. I Ústavní soud ČR v žalobcem odkazovaném nálezu předně deklaroval, že myslivost je činnost státem aprobevovaná k ochraně a rozvoji zvěře; jedná se tak o cílevědomou a regulovanou činnost k ochraně a rozvoji přírody. Myslivost není výrobní činností

či podnikáním, ale vztahem k volně žijící zvěři, jež tvoří součást ekosystému, atd. Nelze-li tedy myslivost považovat za výrobní činnost či podnikání, pak příjmy z ní nemohou být příjmy podle § 7 zák. č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZDP“);

- 3) doložená písemnost MF ČR je v rozporu s předmětnou úvahou správce daně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývají důvody, proč správce daně nemůže předmětný názor některých pracovníků MF ČR respektovat.
- 4) odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí; dodává, že nemá žádné zkušenosti se zdaněním příjmů, plynoucích z předmětné činnosti fyzických osob.

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že správce daně po provedené daňové kontrole sepsal zprávy o daňové kontrole (samostatně za zdaňovací období 2004 a 2005), obě dne 4.8.2008. Projednání zpráv bylo stanoveno rozhodnutím správce daně ze dne 28.7.2008 na 26.8.2008. Dne 26.8.2008 okolo 8.30 hod. telefonovala správci daně pracovnice kanceláře zástupce žalobce, že zástupce žalobce se nemůže dostavit k jednání, když byl odvezen do nemocnice. Správce daně proto upozornil pracovníci kanceláře zástupce žalobce, že uvedené tvrzení je třeba doložit lékařským potvrzením. Současně sdělil, že ještě téhož dne bude dohodnuto, kdy k projednání zpráv dojde. Téhož dne ve 14:15 hod. správce daně telefonoval zpět pracovníci kanceláře zástupce žalobce, která uvedla, že další vyřizování záležitosti jí zástupce žalobce nesvěřil s tím, že už si vše zařídí sám. Na čísle mobilního telefonu zástupce žalobce nikdo hovor nepřijímal. Nato správce daně kontaktoval telefonicky žalobce, kterému celý průběh a obsah telefonování sdělil, na což žalobce odvětil, že není ihned schopen reagovat, avšak 1.9.2008 bude kontaktovat správce daně sám. Dne 29.8.2008 byla správci daně doručena písemná omluva zástupce žalobce (obsahově totožná s telefonickou), v níž zástupce žalobce žádá, aby správce daně rozhodl o novém termínu projednání zprávy a sděluje, že od 27.9.2008 do 5.10.2008 bude mimo území ČR. Nato se správce daně pokoušel bezúspěšně dne 1.9.2008 telefonicky kontaktovat žalobce a jeho zástupce. Nato již správce daně bez dalšího zaslal zprávy o kontrolách poštou a na jejich základě dne 8.9.2008 vydal dodatečné platební výměry o doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2004 a 2005. Proti nim podal žalobce včasné odvolání (obsahově obdobná shora uvedeným žalobním bodům) zamítnutá napadenými rozhodnutími žalovaného. V jejich odůvodnění žalovaný k otázkám uplatněným i v žalobních bodech uvádí:

- 1) právo na projednání zpráv o daňové kontrole nebylo upřeno. Zprávy byly vyhotoveny a připraveny na stanovený termín 26.8.2008. I přes omluvu žalobce (resp. jeho zástupce) nereagoval na telefonáty správce daně a tuto jeho snahu dohodnout nový termín. V mezidobí přitom žalobce ani jeho zástupce neprojevilí sami snahu dohodnout nový termín. Správce daně proto oprávněně toto chování vyhodnotil jako rozporné se zásadou součinnosti a oprávněně zaslal zprávy poštou. Žalovaný vytýká správci daně, pokud stanovil termín projednání „rozhodnutím“;
- 2) k pojmu „myslivost“ a jeho podřaditelnosti pod pojem „podnikání“ se vyjadřuje obdobně jako ve vyjádření k žalobě;

- 3) k písemnosti MF ČR se žalovaný nevyjadřuje;
- 4) výslech svědka by byl nadbytečný za situace, kdy tento výslech není způsobilý zvrátit závěr o nemožnosti podřadit příjmy z výkonu práva myslivosti pod § 7 ZDP.

Krajský soud se neztotožňuje s úvahou žalovaného o dostatečnosti neúspěšných telefonátů a nedostatku aktivity žalobce a jeho zástupce pro závěr o možnosti nahradit projednání zpráv o daňové kontrole jejich zasláním poštou.

Dle § 16 odst. 4 písm. f) zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“) daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, má ve vztahu k pracovníku správce daně právo vyjádřit se před ukončením daňové kontroly k výsledku uvedenému ve zprávě, ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění,

Dle § 16 odst. 8 ZSDP o výsledku zjištění sepíše pracovník správce daně zprávu o daňové kontrole. Po projednání této zprávy ji spolupodepisuje kontrolovaný daňový subjekt a pracovník správce daně. Bezdůvodné odepření podpisu kontrolovaným daňovým subjektem je pro platnost ve zprávě uvedených zjištění bezvýznamné a o tomto musí být ve zprávě kontrolovaný daňový subjekt výslovně poučen. Jedno vyhotovení kontrolní zprávy obdrží kontrolovaný daňový subjekt. Den podpisu zprávy je též dnem jejího doručení. Je-li výsledkem kontrolního zjištění skutečnost, odůvodňující dodatečné stanovení daně, může být součástí zprávy o daňové kontrole i dodatečný platební výměr. Při dodatečném stanovení daně správce daně přihlédne ke všem okolnostem, které byly při daňové kontrole zjištěny. Odmítne-li daňový subjekt zprávu převzít nebo se jejímu převzetí a projednání vyhýbá, odešle se mu v poštovní zásilce s doručenkou.

Dle § 29 odst. 1 ZSDP správce daně předvolá osobu, jejíž osobní účast v daňovém řízení je nutná, a v předvolání současně upozorní na právní důsledky nedostavení se, včetně možnosti jejího předvedení. Předvolání se doručuje do vlastních rukou.

Z uvedených ustanovení jasně plyne, že je povinností správce daně (nikoli jen pouhým oprávněním daňového subjektu, jak se snaží v odůvodnění napadených rozhodnutí žalovaný odvážně dovodit) projednat s daňovým subjektem zprávu o daňové kontrole. Tato jeho povinnost zcela zjevně vyplývá z ust. § 16 odst. 8 počátku věty druhé ZSDP, který projednání zprávy o daňové kontrole předpokládá jako samozřejmý úkon správce daně.

Současně krajský soud považuje projednání zprávy o daňové kontrole za úkon, u něhož je účast daňového subjektu nezbytná. Z povahy věci totiž vyplývá, že bez přítomnosti daňového subjektu s ním nelze zprávu projednat. K uvědomění osoby, jejíž účast je nutná, o termínu úkonu v řízení pak slouží dle ZSDP jediný procesní institut – předvolání ve smyslu § 29 odst. 1 ZSDP. Lze tedy sice přisvědčit žalovanému, že není namístě stanovovat termín projednání zprávy o daňové kontrole rozhodnutím, neb se v tomto případě neukládají povinnosti ani nepřiznávají práva ve smyslu § 32 ZSDP, neobstojí však jeho úvaha o dostatečnosti telefonických snah

správce daně o stanovení termínu a o nedostatečné součinnosti žalobce jako o skutečnostech způsobilých vyvázat správce daně z povinnosti projednat zprávu o daňové kontrole.

Jediný případ, který umožňuje správci daně zprávu o daňové kontrole neprojednat, upravuje § 16 odst. 8 ZSDP ve své poslední větě – odmítne-li daňový subjekt zprávu převzít nebo se jejímu převzetí a projednání vyhýbá. Tento institut současně vylučuje možnost předvedení k projednání zprávy o daňové kontrole, neboť je zvláštním následkem nedostavení se.

Podobně však jako u předvedení musí i pro tento následek nedostavení se platit, že může nastat jen, že se předvolaný bez omluvy nedostaví ani po opakovaném předvolání (srov. § 29 odst. 2 ZSDP). Podmínka opakovanosti předvolání přitom vyplývá z § 14 odst. 3 věty první ZSDP, kdy první žádosti o prodloužení lhůty je správce daně povinen vyhovět vždy (výjimkou jsou pouze výluky zde výslovně uvedené). Jakkoli v posuzovaném případě nebyla stanovena výslovně „lhůta“, ale pevný termín, nezbyvá než při absenci zákonné úpravy omluvy z pevně stanoveného termínu postupovat podle ustanovení svou povahou neupravené situaci nejbližšímu, a tím je v ZSDP právě § 14 odst. 2 a § 14 odst. 3 věta první ZSDP.

V posuzovaném případě přitom ze spisů jednoznačně vyplývá, že správce daně omluvu zástupce žalobce toleroval, pokud ji přímo neodmítl a vyvíjel snahu ke sjednání nového termínu projednání zpráv o daňové kontrole. Proto se již krajský soud nezabýval otázkou důvodnosti této omluvy, neboť správce daně se samotnou případnou nedůvodností této omluvy nespojil zákonem předvídaný důsledek – zaslání zpráv poštou. K tomu přistoupil až po následujících marných telefonátech.

Telefonické uvědomění o úkonu však daňové procesní právo – ZSDP – nezná. Jeho možné připustit tam, kde se na jeho základě daňový subjekt k úkonu dostaví (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 14.6.2007 č.j. 9 Afs 23/2007-76), nikoli však v situaci, kdy se správce daně daňovému subjektu (resp. jeho zástupci) ani nedovolá. V takové situaci je daňový subjekt (příp. jeho zástupce) řádně o termínu úkonu zpraven právě předvoláním doručeným mu předem do vlastních rukou, jak stanoví § 29 odst. 1 ZSDP a jeho příslušná ustanovení o doručování (§ 17 a násl.).

Za situace, kdy správce daně zjevně respektoval omluvu zástupce žalobce a za situace, kdy pokusy o telefonická spojení byly bezúspěšné, měl správce daně žalobce a jeho zástupce řádně podle § 29 odst. 1 ZSDP předvolat k projednání zprávy o daňové kontrole v novém termínu. Neučinil-li tak, lze jen stěží dovodit, že by se žalobce či jeho zástupce převzetí či projednání zpráv vyhýbali (§ 16 odst. 8 poslední věta ZSDP). Krajský soud proto uzavírá, že nenastaly zákonné podmínky, které by správce daně opravňovaly zprávy o daňové kontrole neprojednat a zaslat je poštou.

Daňové orgány tak vadným postupem v řízení zatížily řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé; proto krajský soud napadená rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušil a věci podle

§ 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm jsou správní orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.). S ohledem na to, že projednání zprávy o daňové kontrole je úkonem, který zásadně přísluší správci daně I. stupně před vydáním jeho rozhodnutí, zrušil soud podle § 78 odst. 3 s.ř.s. i rozhodnutí správce daně I. stupně, neboť jejich vydání musí projednání zpráv o daňové kontrole předcházet.

Jakkoli je za této situace předčasné vyjadřovat se detailně k věci samé, žalobní body 2) – 4) a zejména postoj žalovaného a správce daně k nim jsou založeny na úvaze, kterou považuje krajský soud za nutnou korigovat před dalším řízením, které bude ve věci následovat.

Krajský soud se totiž neztotožňuje s výkladem pojmu „myslivost“ ve vztahu k pojmu „podnikání“, jak jej vyložili žalovaný, správce daně a Ministerstvo zemědělství ČR, ale ani s tím, jak byly tyto pojmy vyloženy MF ČR.

Krajský soud nezpochybňuje základní cíle myslivosti, jak jsou v napadených rozhodnutích prezentovány, má však za to, že jsou nerozhodné z pohledu ZDP pro podřazení příjmů při nich dosažených pod úpravu § 7 ZDP.

Ke vztahu příjmů podle § 7 a § 10 ZDP se skutečně soudy rozhodující ve správním soudnictví vyjadřují dlouhodobě a opakovaně, kdy v této souvislosti žalobce nikoli nepřipadně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 28.2.2006 č.j. 5 Afs 8/2005-79. Judikatura o této otázce se však i nadále vyvíjela, kdy za nejvíce případný považuje krajský soud v dané věci rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 16.7.2009 č.j. 8 Afs 6/2008-129. V tehdy posuzované věci byla z hlediska § 7 a § 10 ZDP hodnocena činnost samostatně hospodařících rolníků a bylo uzavřeno, že tato není sama o sobě rozhodná pro podřazení příjmů pod § 7 či § 10 ZDP, když jejich činnost buď může naplňovat znaky podnikání, anebo nikoli (např. v případě pouhé péče o hospodářská zvířata – podobně jako u zvěř při myslivosti). V tomto rozsudku byla též jasně definována kritéria posouzení předmětné (jakékoli, nikoli jen zemědělské) činnosti z hlediska § 7 ZDP. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud ČR dovodil základní znaky činnosti ve smyslu § 7 ZDP, a to:

- dovolenost činnosti, v případě potřeby povolení k jejímu vykonávání i existence takového povolení (Nejvyšší správní soud ČR však např. právě v rozsudku ze dne 28.2.2006 č.j. 5 Afs 8/2005-79 dovodil, že ani nedostatek takového povolení nezpůsobuje nepodřaditelnost příjmů pod § 7 ZDP);
- skutečný výkon této činnosti, a
- činnost naplňuje znaky podnikání ve smyslu § 2 odst. 1 obchodního zákoníku.

Správce daně a žalovaný zřejmě (dosud) nemají pochybnosti o naplnění prvních dvou znaků, mají však za to, že se nejedná o podnikání.

Dle § 2 odst. 1 zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, podnikáním se rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku.

Krajský soud především předesílá, že mají-li správní orgány za to, že není-li která činnost živností, nemůže se jednat o podnikání, nelze s jejich úvahou souhlasit, a to zejm. s ohledem na § 2 odst. 2 písm. c) obchodního zákoníku, podle něhož je podnikatelem i osoba, která podniká na základě jiného než živnostenského oprávnění podle zvláštních předpisů.

Rozhodným tedy je, zda tato osoba „podniká“ podle § 2 odst. 1 obchodního zákoníku. Ten stanoví pouhé tři podmínky naplnění pojmu „*podnikání*“, a to

- soustavnost,
- ziskovost jako motiv činnosti, a
- samostatnost.

Co do podmínky soustavnosti je nutné, aby tato činnost nebyla vykonávána jen nahodile (byť se však může jednat o činnost sezónní).

Co do podmínky ziskovosti (jako motivu činnosti) je rozhodné, že dosažení zisku musí být hlavním motivem podnikatele při podnikání. Neznamená to, že zisku musí být skutečně dosaženo, musí však být záměrem podnikatele v rámci předmětné činnosti zisku dosahovat. Je věcí podnikatelské strategie, jak daňový subjekt hodlá své příjmy časově „naplánovat“, neboť náklady vynaložené v jednom zdaňovacím období mohou přinést výsledky (příjem či ztrátu) až v časově vzdálenější době.

Co do samostatnosti je rozhodné, že se nejedná o činnost závislou, což se v ZDP projevuje v § 6 ZDP. Z obsahu spisu je přitom zřejmé, že podřazení příjmů žalobce z myslivosti pod toto ustanovení ani nebylo úmyslem správce daně či žalovaného.

Žalovaný a správce daně se pokusili vyložit tento pojem, kdy z napadených rozhodnutí se podává, že měli za to, že není tento znak v posuzovaném případě naplněn, když žalobce nemůže sestavit plán mysliveckého hospodaření bez souhlasu držitele honitby.

Soud zde však uvádí, že samotná státní regulace či smluvní podmínky samy o sobě nevylučují znak „*samostatnosti*“; bylo-li by tomu tak, těžko by bylo lze hovořit např. o podnikání ve zdravotnictví, kde stát reguluje ceny péče (srov. např. Sdělení MZdr ČR č. 126/2010 Sb.) a kde se rozsah poskytované péče každým zdravotnickým zařízením odvíjí zejména od obsahu smluv uzavřených se zdravotními pojišťovnami. I zdravotnická zařízení přitom nezřídka užívají nebytové prostory v nájmu. Vyloučení samostatnosti smluvními omezeními by pak mohl znamenat např. že by „samostatným“ nebyl lékař, který se zavázal v nájemní smlouvě neordinovat v době nočního klidu. Otázka „samostatnosti“ by pak musela být velice diskutabilní v současných poměrech povinnosti zdravotnických zařízení vybírat regulační poplatky, bez možnosti vlastního odlišného rozhodnutí.

V dalším řízení tak bude na správních orgánech, aby řádně posoudily naplnění znaků příjmů podle § 7 ZDP, které soud na tomto místě uceleně shrnuje:

- dovolenost činnosti (nesmí jít o činnost výslovně zakázanou, jako je např. loupežnictví);
- skutečný výkon této činnosti, a
- činnost naplňuje znaky podnikání ve smyslu § 2 odst. 1 obchodního zákoníku, tj.:
 - soustavnost,
 - ziskovost jako motiv činnosti, a
 - samostatnost.

Případná kategorická stanoviska ministerstev či jakýchkoli jiných subjektů o tom, že myslivost je bez dalšího podnikáním či o tom, že nikdy podnikáním být nemůže, jsou v daném případě nerozhodná, neboť odporují zákonné úpravě, která nastavuje kritéria pořaditelnosti příjmů pod § 7 ZDP jinak.

S tímto posouzením souvisí i potřeba nového zhodnocení důvodnosti návrhu na výslech svědka J.V. Krajský soud sice považuje za přezkoumatelnou úvahu žalovaného o tom, proč dosud tento svědek nebyl vyslechnut (správní orgány měly za to, že myslivost nemůže být nikdy podnikáním), tato úvaha však byla založena na nesprávném právním názoru a v dalším řízení již neobstojí.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z procesního úspěchu žalobce ve sporu, kdy žalobci tak dle § 60 odst. 1 s.ř.s. vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacené soudní poplatky		4.000,- Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem		
α) odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 2.100,- Kč bez DPH / / úkon (všechny úkony provedeny před spojením věcí ke společnému projednání a rozhodnutí), při těchto poskytnutých úkonech právní služby:		
1) příprava a převzetí věci pův. sp. zn. 22 Ca 323/2009		
2) sepis žaloby ve věci pův. sp. zn. 22 Ca 323/2009		
3) příprava a převzetí věci pův. sp. zn. 22 Ca 324/2009		
4) sepis žaloby ve věci pův. sp. zn. 22 Ca 324/2009	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb.	8.400,- Kč
β) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / / úkon při úkonech právní pomoci vypočtených pod písm. α)	§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.	1.200,- Kč
γ) DPH 20% z částek uvedených pod písm. α) - β)	§ 57 odst. 2 s.ř.s.	1.920,- Kč
Celkem		15.520,- Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského

soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) užitého analogicky k rukám daňového poradce, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 3. srpna 2010

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu